

Подавачі: 1. Юридична особа Великобританії компанія «Vuldi (UK) Limited»

MEADOW OFFICE STONEROWS LANE
SASHOVER WAY
CHESTERFIELD
DERBYSHIRE
S15 0HE

регістраційний No. 02868213

поштова адреса в Україні:
01010, м. Київ, вул. І.Мазепи, 3 кв.183
тел. 0501723595 email: d.moroz@btinternet.com

повноважного представника компанії «Vuldi (UK) Limited»
Мороза Дмитра Анатолійовича

2. Юридична особа Великобританії компанія «Vuldi Clothing Limited»

MEADOW OFFICE STONEROWS LANE
SASHOVER WAY
CHESTERFIELD
DERBYSHIRE
S15 0HE

регістраційний No. 02941672

повноважного представника компанії «Vuldi Clothing Limited»
Мороза Дмитра Анатолійовича

3. Підприємство «Валді-Україна»
01032, м. Київ, вул. Комінтерна, 22 кв. 2 (юридична адреса)
01010, м. Київ, вул. І.Мазепи, 3 кв.183 (місцезнаходження згідно ст. 93 ЦК України)
ідентифікаційний код 21629794

голови комісії з припинення (ліквідація) підприємства «Валді-Україна»
Мороза Дмитра Анатолійовича.

поштова адреса та адреса для листування в даній справі:

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ

щодо офіційного тлумачення положень: частини першої статті 53, частини третьої статті 111-3
Господарського процесуального кодексу України,
у взаємозв'язку з положеннями статей 51, 109, 110, 111-4, іншими положеннями статті 111-3
Господарського процесуального кодексу України та системному зв'язку із
положенням пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України
(справа про повторне подання касаційної скарги на судові рішення господарських судів)

І. Листом Секретаріату Конституційного Суду України від 25.07.2014 року за № _____ копія
якого додається до даного конституційного звернення, було повернуто конституційне звернення від
14.07.2014 року юридичних осіб Великобританії компаній: «Vuldi (UK) Limited», «Vuldi Clothing Limited»,

2.

юридичної особи України підприємства «Валді-Україна», щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 53, частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, у взаємозв'язку з положеннями статті 110, іншими положеннями статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України та системному зв'язку із положенням пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України - примірник звернення від 01.06.2014 року також прикладається до даного конституційного звернення.

Правомірність висновків, викладених у вказанному листі Секретаріату Конституційного Суду України від 25.07.2014 року компаніями «Vuldi (UK) Limited», «Vuldi Clothing Limited», підприємством «Валді-Україна» не визнається; ця незгода буде обов'язково оскаржена компаніями «Vuldi (UK) Limited», «Vuldi Clothing Limited», підприємством «Валді-Україна» до самого ж Конституційного Суду України в порядку, встановленому пунктом 6 параграфу 10 Регламенту Конституційного Суду України, а також в порядку адміністративного судочинства до Окружного адміністративного суду міста [] та далі, при потребі - до міжнародних судових інстанцій.

Проте, я повторно подаю дане, уточнене, конституційне звернення, аби і не зволікати з розглядом цього надважливого питання, яке є предметом даного та вищевказанного від 14.07.2014 року конституційних звернень.

При цьому, в даному конституційному зверненні слід собою наголосити на тому, що всі доводи зазначеного листа Секретаріату Конституційного Суду України від 25.07.2014 року за № [] є або (що є найбільш ймовірним) навмисно надуманими з протиправною метою безпідставного недопущення трьох вищевказаних юридичних осіб до конституційного правосуддя або свідчать про вкрай низкий професійний рівень співробітників Управління правової експертизи Секретаріату Конституційного Суду України, що також, у будь-якому випадку, є неприпустимим.

«Обґрунтування» вказанного листа Секретаріату Конституційного Суду України від 25.07.2014 року за № [] узагальнено можна звести до наступного:

По-перше, у вказанному листі заступник керівника Управління правової експертизи стверджує, що «Посилання на положення частини першої статті 53, статті 110, частини третьої статті 111-3 ГПК України (крім інших положень цієї статті), пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України є лише в ухвалі Вишого господарського суду України від 10 жовтня 2012 року у справі № [] в інших судових рішеннях таке посилання є лише на деякі із цих положень або відсутнє їх застосування взагалі...».

Щодо процитованого слід наголосити, що ймовірно в Управлінні правової експертизи погано вміють читати - адже текст різних доданих до першого та даного конституційних звернень ухвал Вишого господарського суду України та зазначеної у вказанному листі Секретаріату Конституційного Суду України від 25.07.2014 року за № [] ухвали Вишого господарського суду України від 10 жовтня 2012 року у справі № [] є фактично ідентичним (тотожним), за виключенням різних номерів пунктів частини першої статті 111-3 ГПК України, з посиланням на які (пункти) було повернуто первинні касаційні скарги у стосовних справах господарських судів (щодо правової природи цих посилань йтиметься нижче в даній частині цього звернення).

Як приклад можна привести хоча б прикладену до першого та даного конституційних звернень ухвалу Вишого господарського суду України від 27 лютого 2012 року у справі № [] яка (ухвала) за своїм текстом, окрім деталей конкретних справ та вже згадуваного відмінного посилання на пункт частини першої статті 111-3 ГПК України аж нічим не відрізняється від зазначеної у вказанному листі Секретаріату Конституційного Суду України від 25.07.2014 року за № [] ухвали Вишого господарського суду України від 10 жовтня 2012 року у справі № []

Крім того, інші посилання на перелічені в частині другій аркушу другого вказанного листа заступника керівника Управління правової експертизи Секретаріату Конституційного Суду України судові рішення у судових провадженнях, учасниками яких є подавачі даного конституційного звернення, також свідчать про очевидні помилки працівників вказанного Управління КСУ Тут навіть нема, що коментувати - адже у щойнозгаданих судових рішеннях господарські суди як раз й посилаються на ті норми процесуального закону, про офіційне тлумачення яких і є дане конституційне звернення.

По-друге, стосовно того питання, що «положення, заявлені для офіційного тлумачення, були застосовані судами за неоднакових юридично значимих обставин», то слід підкреслити, що застосування, наприклад, пункту 5 частини першої статті 111-3 КАС України було доведено в першому конституційному

3.

зверненні з, так би мовити, *обох* сторін неоднозначного застосування господарськими судами положень частини третьої статті 111-3 ГПК.

Крім того, вже сам безпосередньо законодавець об'єднав в частині третій статті 111-3 ГПК обставини, викладені у пунктах 1, 2, 3, 4 і 6 частини першої цієї статті, отже, ці обставини як раз і є однакові юридично значимі і це було вирішено безпосередньо законодавцем.

По-третє, стосовно посилань у вказаному листі на те, що «у конституційному зверненні порушені питання...», то як раз це і є практикою Конституційного Суду України, коли звернення йому ставляться у вигляді питань, які висвітлюють той чи інший аспект конституційного звернення, що підтверджується численними судовими рішеннями Конституційного Суду України.

2. Як видно із доданих до даного звернення належним чином оформлених документів та виготовлених окремим документом відповідних пояснень особи, яка підписала дане конституційне звернення, я є повноважним представником та належним підписантом даного конституційного звернення від імені:

А) Юридічної особи Великобританії компанії «Vuldi (UK) Limited», реєстраційний No. Великої Британії 02868213;

Б) Юридічної особи Великобританії компанії «Vuldi Clothing Limited», реєстраційний No. 02941672

В) Підприємства «Валді-Україна», ідентифікаційний код 21629794.

Компанії «Vuldi (UK) Limited» та її стовідсоткова дочірня компанія «Vuldi Clothing Limited» були належним чином створені у Великобританії у 1993 та 1994 роках відповідно, з метою здійснення господарської діяльності шляхом інвестування у суб'єкти господарювання на території України.

Крім того, компаніями «Vuldi (UK) Limited» та «Vuldi Clothing Limited» було зареєстровано в Україні низку дочірніх підприємств, у тому числі – й стовідсоткову дочірню юридичну особу компанії «Vuldi (UK) Limited» - підприємство «Валді-Україна», ідентифікаційний код України 21629794.

На даний час компанії «Vuldi (UK) Limited», «Vuldi Clothing Limited», підприємство «Валді-Україна» заявляють в Україні права на чималі майнові активи, які (активи) було протизаконно привласнено сторонніми особами, шляхом так званих рейдерських атак «під прикриттям» високопосадових суддів і прокурорів України, правова кваліфікація чого, за дорученням Президента України, на даний час здійснюється Генеральною прокуратурою України.

Як повноважний представник: компаній «Vuldi (UK) Limited», «Vuldi Clothing Limited», підприємства «Валді-Україна», з метою повернення протиправно привласненого майна цих юридичних осіб Великобританії та Україні, я звертався до українських судів, господарських зокрема, в позовному, а також апеляційному та касаційному, порядках.

Проте, з'ясувалось, що, зокрема касаційне, оскарження судових рішень господарських судів, постановлених за позовами компаній «Vuldi (UK) Limited», «Vuldi Clothing Limited», підприємства «Валді-Україна», є значно ускладненим внаслідок неоднозначного застосування господарським судом касаційної інстанції в Україні, а саме Вищим господарським судом України, зокрема положень частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України (із застосуванням норми статті 53 ГПК України).

3. Так, вказана норма Господарського процесуального кодексу України, а саме частина третя статті 111-3 ГПК визначає наступне: «Після усунення обставин, зазначених у пунктах 1, 2, 3, 4 і 6 частини першої цієї статті, касаційна скарга може бути подана повторно.»

Убачається, що це положення процесуального закону законодавець ухвалив на розвиток конституційної норми, яка міститься у пункті 8 частини другої статті 129 Конституції України про те, що однією з основних засад судочинства є, серед іншого, забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішення суду, крім випадків, встановлених законом.

Проте, господарським судом касаційної інстанції в Україні, а саме Вищим господарським судом України, процитовані положення частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України застосовуються неоднозначно.

У більшості випадків Вищий господарський суд України вважає, що:

4.

- «за приписами частини 3 статті 1113 Господарського процесуального кодексу України, після усунення обставин, наведених у пунктах 1, 2, 3, 4 і 6 частини першої цієї статті, сторона має право повторно подати касаційну скаргу з додержанням стислих строків для виправлення, з врахуванням вимог статей 53, 110 зазначеного Кодексу» (ухвали від "30" жовтня 2012 р. в справі № та від "06" березня 2013 р. в справі №
- «за приписами частини третьої статті 1113 Господарського процесуального кодексу України, після усунення обставин, зазначених у пунктах 1, 2, 3, 4 і 6 частини першої цієї статті, сторона має право повторно подати касаційну скаргу з додержанням стислих строків для виправлення, а також враховуючи вимоги статті 53 зазначеного Кодексу» (ухвала від "25" квітня 2012 р. в справі №
- «відповідно до приписів частини 3 статті 1113 Господарського процесуального кодексу України після усунення обставин, зазначених у пунктах 1, 2, 3, 4, 6 частини першої цієї статті, сторона у справі має право повторно подати касаційну скаргу у загальному порядку з додержанням стислих строків для виправлення (ухвала від «13» квітня 2011 р. в справі №
- «за приписами частини третьої статті 1113 Господарського процесуального кодексу України, після усунення обставин, зазначених у пунктах 1, 2, 3, 4 і 6 частини першої цієї статті, сторона має право повторно подати касаційну скаргу в загальному порядку (ухвала від 16 лютого 2011 р. в справі №

Фактично аналогічних правових позицій Вищий господарський суд дотримувався й у в наступних ухвалах:

- від "27" лютого 2012 р. в справі №
- від "10" жовтня 2012 р. в справі №
- від "06" листопада 2012 р. в справі №
- від "20" грудня 2013 р. в справі №
- від "23" жовтня 2012 р. в справі №
- від "21" серпня 2013 р. в справі №
- від "24" травня 2013 року в справі №
- від 20 серпня 2013 року в справі №

У всіх шойно перелічених судових рішеннях Вищий господарський суд дійшов фактичних висновків, що усунення недоліків, зазначених в ухвалі про повернення касаційної скарги, яка (ухвала) була постановлена із посиланням на пункти 1, 2, 3, 4, 6 частини першої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, є підставою для поновлення (відновлення), в порядку статей 53, 110 ГПК України, строку подання повторно поданої касаційної скарги та прийняття її до провадження господарським судом касаційної інстанції.

Натомість, в ухвалі від "21" травня 2012 р. в справі № Вищий господарський суд України дійшов наступних висновків:

«Обґрунтовуючи клопотання про відновлення строку на подання касаційної скарги, скажник зазначає, що строк пропущений не по його вині.

Розглянувши подане клопотання, колегія суддів не знайшла підстав для його задоволення, оскільки, як вбачається з ухвали Вишого господарського суду України від 02.03.2012 року касаційна скарга поверталася без розгляду з підстав допущення скажником процесуальних порушень. Отже, своєчасне оскарження судового акту є суто організаційною проблемою відповідної юридичної особи.

При цьому процесуальний закон не перериває та не зупиняє перебіг процесуального строку, встановленого на касаційне оскарження судового рішення.

Виправлення недоліків касаційної скарги, що зумовили її повернення скажнику, не свідчить про наявність у скажника обставин, що можуть бути визнані в якості поважних причин для відновлення пропущеного строку, оскільки, такі дії зумовлені суб'єктивними обставинами.

Касаційна інстанція зазначає, що основними засадами судочинства, закріпленими у ст. 129 Конституції України є, зокрема, законність, рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальність сторін та свобода в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості.

Принцип законності визначається тим, що суд у своїй діяльності при вирішенні справ повинен дотримуватись норм процесуального права.

5.

За змістом положень ст. 107 Господарського процесуального кодексу України сторона наділена правом оскарження судового рішення, що є однією з необхідних умов реалізації, встановленого законом права на судовий захист.

Однак, наявність права на оскарження не є безумовною підставою для здійснення судового захисту шляхом прийняття касаційної скарги, поданої з порушенням встановленого процесуальним законом порядку.».

Як свідчить прикладена до даного звернення роздруковка з Єдиного державного реєстру судових рішень, зазначена ухвала ВГСУ від 21.05.2012 року в справі № [] не була скасована Верховним Судом України та є чинною.

Фактично аналогічних висновків Вищий господарський суд дійшов в ухвалі від "13" грудня 2011 р. в справі № [] на яку (ухвалу) можна посилатися в даному конституційному зверненні, як на обґрунтування необхідності офіційного тлумачення положень частини третьої статті 111-3 ГПК України, оскільки, хоч ця ухвала й була постановлена ще до прийняття Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо вдосконалення порядку здійснення судочинства», яким (Законом) було несено зміни до статті 111-3 ГПК України, проте слід брати до уваги, що вказаним Законом зміни були внесені лише до частини першої статті 111-3 і виключно лише до того положення цієї частини першої, яке (положення) викладено у пункті 5 її (частини) переліку: редакція частини третьої статті 111-3 ГПК вказаним Законом України – не змінювалась.

У зазначеній ухвалі від "13" грудня 2011 р. в справі № [] дійшов наступних висновків:

«Оскаржувачем подано заяву про відновлення строку на касаційне оскарження.

Відповідно до ст. 53 ГПК України Вищий господарський суд України може відновити пропущений строк в разі наявності поважних причин пропуску цього строку.

При цьому, виходячи зі змісту ст. 53 ГПК України, поважними визнаються лише ті обставини, які є об'єктивно непереборними і пов'язані з дійсними істотними труднощами для вчинення процесуальних дій. Однак, зазначене свідчить, що при подачі вперше та вдруге касаційної скарги відповідачем було порушено норми процесуального права, дотримання яких є обов'язковим для всіх учасників процесу, що й перебуває у причинному зв'язку із значним пропуском відповідачем встановленого статтею 110 ГПК України строку. За таких обставин, колегія суддів Вишого господарського суду України не вбачає підстав для задоволення заявленого клопотання про відновлення строку на касаційне оскарження, а тому, згідно з приписами ст.53 ГПК України, скаржнику слід відмовити у відновленні пропущеного строку. Зважаючи на викладене, касаційна скарга не може бути прийнята до розгляду та підлягає поверненню.».

Як свідчить прикладена до даного звернення роздруковка з Єдиного державного реєстру судових рішень, вказана ухвала ВГСУ від 13.12.2011 року в справі № [] не була скасована Верховним Судом України та є чинною.

З таких само правових позицій Вищий господарський суд України виходив й в провадженнях за участю подавачів даного конституційного звернення.

Так, в ухвалі від 16 вересня 2013 року в справі № [] за участю юридичної особи: Великобританії компанії "Vuldi (UK) Limited", громадянина [], Товариства з обмеженою відповідальністю [], Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку, [] районної державної адміністрації [], [] області, державного реєстратора [] районної державної адміністрації [] області, Підприємства "Валді-Україна". Вищий господарський суд України встановив наступне:

«Юридична особа Великобританії компанія "Vuldi (UK) Limited" повторно звернулася до Вишого господарського суду України з касаційною скаргою ... у справі № [] водночас заявивши клопотання про відновлення пропущеного процесуального строку для її подання. Колегія суддів вважає, що клопотання про відновлення пропущеного процесуального строку для подання касаційної скарги не підлягає задоволенню з таких підстав.

Відповідно до ст.53 ГПК України, господарський суд за заявою сторони, прокурора чи з своєї ініціативи може визнати причину пропуску встановленого законом процесуального строку поважною і відновити пропущений строк.

Поважними визнаються лише ті обставини, які є об'єктивно непереборними і пов'язані з дійсними істотними труднощами для вчинення процесуальних дій. До кола поважних причин слід відносити, зокрема, отримання заявником судового акта після закінчення зазначеного процесуального строку.

Звертаючись з клопотанням про відновлення пропущеного строку, скаржник вказує на те, що подана вперше касаційна скарга ... у даній справі була повернута ухвалою Вишого господарського суду України від 19.06.2013р.

6.

Разом з тим, вказані обставини не можуть бути взяті до уваги судом з наступних підстав.

Як вбачається з матеріалів справи, ухвалою Вишого господарського суду України від 19.06.2013р. подана вперше касаційна скарга була повернута скаргнику на підставі пункту 4 ч.1 ст.1113 ГПК України, у зв'язку з порушенням вимог щодо подання доказів сплати судового збору у встановленому порядку і розмірі.

Проте, розмір сплати судового збору до Державного бюджету визначений статтею 4 Закону України "Про судовий збір", положення якої повинні були бути відомі скаргнику ще на момент першого звернення з касаційною скаргою та дотримані ним.

Повернення поданої вперше касаційної скарги стало наслідком порушення скаргником вимог вказаної норми, а тому не може бути визнано поважною причиною пропуску встановленого процесуального строку, оскільки дотримання вимог норм права при зверненні з касаційною скаргою є обов'язковим для всіх учасників процесу.

Оскільки відновлення пропущеного процесуального строку є правом господарського суду, яким суд користується виходячи із поважності причин пропуску строку скаргником, які у даному випадку відсутні, то колегія суддів не вбачає підстав для відновлення скаргнику пропущеного процесуального строку для подання касаційної скарги, так як він пропущений з неповажних причин.

Відхилення клопотання про відновлення строку для подання касаційної скарги є підставою для її повернення.».

Як свідчить прикладена до даного звернення роздруківка з Єдиного державного реєстру судових рішень, зазначена ухвала ВГСУ від 16.09.2013 року в справі №_____ не була скасована Верховним Судом України та є чинною.

Крім того, в ухвалі від 03.10.2013 року в справі №_____, за участю юридичної особи Великобританії компанії "Vuldi (UK) Limited", Приватного підприємства "_____", Реєстраційної служби _____ міського управління юстиції _____ області, Комунального підприємства _____ Вищий господарський суд України застосував положення ГПК України, які є предметом даного конституційного звернення, наступним чином:

«Юридична особа Великобританії компанія "Vuldi (UK) Limited" звернулась з касаційною скаргою на постанову Рівненського апеляційного господарського суду від 03.06.2013 року у справі №_____. Одночасно скаргником заявлено клопотання про поновлення пропущеного строку для подання касаційної скарги, встановленого статтею 110 Господарського процесуального кодексу України. Клопотання про відновлення процесуального строку задоволенню не підлягає з наступних підстав. Відповідно до статті 110 Господарського процесуального кодексу України касаційна скарга може бути подана протягом двадцяти днів з дня набрання судовим рішенням апеляційного господарського суду законної сили.

Статтею 53 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що за заявою сторони, прокурора чи з своєї ініціативи господарський суд може визнати причину пропуску встановленого законом процесуального строку поважною і відновити пропущений строк, крім випадків, передбачених цим Кодексом.

Дотримання вимог норм процесуального права при зверненні з касаційною скаргою є обов'язком для всіх учасників процесу.

Судова колегія касаційної інстанції зазначає, що відновлення пропущеного процесуального строку є правом суду, яким останній користується, виходячи із поважності причин пропуску строку.

Поважними визнаються лише ті обставини, які є об'єктивно непереборними і пов'язані з дійсними істотними труднощами для вчинення процесуальних дій.

Як вбачається з наявних матеріалів справи, 03.06.2013 року була прийнята постанова Рівненського апеляційного господарського суду у даній справі.

Ухвалою Вишого господарського суду України від 22.07.2013 року касаційну скаргу юридичної особи Великобританії компанії "Vuldi (UK) Limited" на постанову Рівненського апеляційного господарського суду від 22.07.2013 року у справі №_____ було повернуто без розгляду на підставі пункту 4 частини 1 статті 113 Господарського процесуального кодексу України.

Згідно зі штампом про відправку копій вищевказаної ухвали, зробленої уповноваженою особою Вишого господарського суду України відповідно до Інструкції з діловодства в господарських судах України, 23.07.2013 року копії були надіслані всім сторонам у даній справі (у тому числі скаргнику на адресу:

_____, тобто з дотриманням процесуальних строків, встановлених Господарським процесуальним кодексом України.

Лише 12.08.2013 року скаргник вдруге подав касаційну скаргу на постанову _____ апеляційного господарського суду від 03.06.2013 року у справі №_____ до Вишого господарського суду України разом з клопотанням про поновлення пропущеного строку, що підтверджується відтиском штампелю поштового відділення зв'язку на конверті.

7.

Обґрунтовуючи причину пропуску встановленого процесуального строку для звернення з касаційною скаргою скаржник послався на те, що його первісну касаційну скаргу, подану ним своєчасно, було повернуто у зв'язку з несплатою судового збору, який представник юридичної особи Великобританії компанії "Vuldi (UK) Limited" сплатив 12.08.2013 року.

Колегія суддів приходить до висновку, що причини пропуску юридичною особою Великобританії компанії "Vuldi (UK) Limited" процесуального строку для подання касаційної скарги у даній справі не можна визнати поважними, оскільки дотримання вимог процесуального законодавства при первинному поданні касаційної скарги повністю залежала від скаржника.

Таким чином, пропуск строку, встановленого для подання касаційної скарги, став наслідком порушення заявником норм процесуального права, дотримання яких є обов'язком всіх учасників судового процесу. Оскільки можливість подання належно оформленої первісної касаційної скарги на постанову апеляційного господарського суду від 03.06.2013 року у справі № _____, залежала виключно від волевиявлення самого скаржника, тобто мала суб'єктивний характер, колегія суддів не вбачає у даному випадку підстав для відновлення пропущеного скаржником процесуального строку.».

У зв'язку із шойно процитованим необхідно також додати, що як видно й з прикладеної до даного конституційного звернення копії клопотання позивача у вказаній справі № _____ про, зокрема, поновлення строку касаційного оскарження у справі, позивач у ній первинно просив суд касаційної інстанції звільнити його (позивача) від сплати судового збору, проте, як видно з також прикладеної до даного конституційного звернення копії ухвали Вишого господарського суду України від 22.07.2013 року у зазначеній справі № _____, господарський суд касаційної інстанції у ній не тільки проігнорував в ухвалі від 22.07.2013 року доводи відповідного прохання позивача, але й, фактично, просто приховав в цій ухвалі наявність самого такого прохання.

Крім того, зі змісту вказаної ухвали від 03.10.2013 року в справі № _____, випливає, що суддями, які постановили цю ухвалу, у ній було фактично приховано й ту обставину, що ухвалу від 22.07.2013 року у цій справі скаржником було отримано 05.08.2013 року (про що свідчать й прикладені до даного конституційного звернення копії поштового конверту поштового відправлення ВГСУ № _____ та відповідної роздруковки з сайту Укрпошти щодо цього поштового відправлення), тобто правом саме повторного касаційного оскарження позивач у справі скористався в межах строку, який не перевищував встановленого статтею 110 ГПК України.

Як свідчить прикладена до даного звернення роздруковка з Єдиного державного реєстру судових рішень, зазначена ухвала ВГСУ від 03.10.2013 року в справі № _____ не була скасована Верховним Судом України та є чинною.

Також, в ухвалі від 03 жовтня 2013 року в справі № _____ за участю юридичної особи Великобританії компанії "Vuldi Clothing Limited", Публічного акціонерного товариства _____, Підприємства "Валді-Україна", Публічного акціонерного товариства _____ Товариства з обмеженою відповідальністю _____ юридичної особи Великобританії компанії "Vuldi (UK) Limited", Вищий господарський суд України дійшов наступного: «Ухвалою Вишого господарського суду України від 22.07.2013 року скаржникові було повернуто касаційну скаргу на підставі пунктів 4, 5 частини 1 статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України. Юридична особа Великобританії компанії "Vuldi Clothing Limited" повторно звернулася з касаційною скаргою ... у справі № _____ Статтею 110 Господарського процесуального кодексу України встановлено, що касаційна скарга може бути подана протягом двадцяти днів з дня набрання судовим рішенням апеляційного господарського суду законної сили.

Оскаржувана постанова була прийнята 03.06.2013 року, двадцятиденний строк на її оскарження з урахуванням святкових днів закінчився 25.06.2013 року. Відбиток штампу поштового зв'язку на конверті, в якому надійшла касаційна скарга свідчить про те, що скаржник повторно подав касаційну скаргу 12.08.2013 року, тобто з пропуском строку на її подання, чим порушив вищезазначені норми Господарського процесуального кодексу України.

Як свідчить штамп _____ апеляційного господарського суду, касаційна скарга була зареєстрована 16.08.2013 року.

До своєї касаційної скарги Юридична особа Великобританії компанії "Vuldi Clothing Limited" додала клопотання про відновлення пропущеного строку на її подання.

Частиною 1 статті 53 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що за заявою сторони, прокурора чи з своєї ініціативи господарський суд може визнати причину пропуску встановленого законом процесуального строку поважною і відновити пропущений строк.

Поважними визнаються лише такі обставини, які є об'єктивно непереборними, не залежать від волевиявлення сторони та пов'язані з дійсними істотними перешкодами чи труднощами для вчинення процесуальних дій.

8.

Недодержання вимог діючого процесуального законодавства не можна визнати поважною причиною для поновлення строку для подачі касаційної скарги.
Обговоривши доводи викладені в клопотанні про поновлення строку подання касаційної скарги, судова колегія вважає, що підстав для поновлення строку немає.»

Як свідчить прикладена до даного звернення роздруковка з Єдиного державного реєстру судових рішень, зазначена ухвала ВГСУ від 03.10.2013 року в справі № [] не була скасована Верховним Судом України та є чинною.

Посилаючись на вищевказану ухвалу ВГСУ від 03.10.2013 року слід, одночасно, зауважити, що, як видно із прикладеного до даного конституційного звернення примірника клопотання позивача у справі № [] про поновлення строку повторного касаційного оскарження у цій справі, посилання у вказаній ухвалі, а також у стосовній ухвалі від 22.07.2013 року, на пункт 5 частини першої статті 111-3 ГПК України підлягають додатковій правовій оцінці з урахуванням того, що фактично при первинному касаційному оскарженні позивачем у вказаній господарській справі строк касаційного оскарження не був пропущений, а мало місце або помилка або опіска (або ще щось) у відповідній ухвалі господарського суду касаційної інстанції у справі № [] чи недбале виконання або умисне невиконання працівниками апарату [] апеляційного господарського суду своїх службових обов'язків, (оскільки відповідний поштовий опис № [] засвідчений 22.06.2013 року поштовим штепелем відділення поштового зв'язку Київ-10, стосувався декількох справ (проваджень) [] апеляційного господарського суду, але всупереч клопотання відправника, направлено на адресу вказаного апеляційного господарського суду електронною поштою, зазначений акт опису не був, можливо, відкопійований у кожному справу).

Також, слід підкреслити, що відповідно до правової позиції Вишого господарського суду України, викладеній у абзаці третьому пункту 6 постанови його пленуму від 24 жовтня 2011 року № 11 «Про деякі питання практики застосування розділу XII-1 Господарського процесуального кодексу України» **«Повернення касаційної скарги, поданої з порушенням строку без клопотання про його відновлення з посиланням на пункт 5 частини першої статті 111-3 ГПК, не перешкоджає повторному поданню касаційної скарги з клопотанням про відновлення строку її подання».** Вочевидь, при постановленні процитованого положення пленум ВГСУ не міг не враховувати конституційну норму прямої дії (п. 8 ч. 2 ст. 129 Конституції України) про те, що однією із основних засад судочинства є забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішення суду.

Зазначена правова позиція знайшла своє відображення й в актах правозастосування Вишого господарського суду України, зокрема в ухвалах цього суду від "05" червня 2012 р. в справі № [] та від «25» листопада 2013 року в справі № []

Отже, безвідносно до питання про застосування норми частини третьої статті 111-3 ГПК України слід дійти висновку, що вищевказана ухвала Вишого господарського суду України від 03.10.2013 року по справі № [] стосується права особи, яка бере участь у господарській справі, на повторне подання касаційної скарги у ній і в такому випадку має йтися про отримання офіційної інтерпретації положень частини першої статті 53 ГПК України, якими (положеннями) врегульовано питання визнання причини пропуску встановленого законом процесуального строку поважною і відновлення пропущеного процесуального строку.

Відтак, із огляду на все вишенаведене у даному пункті цього конституційного звернення, слід дійти висновку, що як то кажуть, «наріжним каменем» у питанні про зазначене право на повторне подання касаційної скарги у господарській справі є питання правильного застосування положень статті 53 Господарського процесуального кодексу України і, зокрема, частини першої цієї статті, яка (частина) буквально визначає наступне:
«За заявою сторони, прокурора чи з своєї ініціативи господарський суд може визнати причину пропуску встановленого законом процесуального строку поважною і відновити пропущений строк, крім випадків, передбачених цим Кодексом.»

У вищезазначених в даному конституційному зверненні судових рішеннях Вишого господарського суду України процитована норма частини першої статті 53 ГПК України застосовується наступним чином:

А) в одних випадках господарський суд касаційної інстанції вважає, що строк подання касаційної скарги підлягає відновленню у разі, якщо скажником було усунуто недолікі, зазначені в ухвалі про повернення касаційної скарги, первинно поданої касаційної скарги;

9.

Б) проте, в інших випадках, Вищий господарський суд стверджує, що:

- «касаційна скарга поверталася без розгляду з підстав допущення скаргником процесуальних порушень. Отже, своєчасне оскарження судового акту є суто організаційною проблемою відповідної юридичної особи. При цьому процесуальний закон не перериває та не зупиняє перебіг процесуального строку, встановленого на касаційне оскарження судового рішення. Виправлення недоліків касаційної скарги, що зумовили її повернення скаргнику, не свідчить про наявність у скаргника обставин, що можуть бути визнані в якості поважних причин для відновлення пропущеного строку, оскільки такі дії зумовлені суб'єктивними обставинами.» (ухвала від "21" травня 2012 р. в справі №
- «виходячи зі змісту ст. 53 ГПК України, поважними визнаються лише ті обставини, які є об'єктивно непереборними і пов'язані з дійсними істотними труднощами для вчинення процесуальних дій. Однак, зазначене свідчить, що при подачі вперше та вдруге касаційної скарги відповідачем було порушено норми процесуального права, дотримання яких є обов'язковим для всіх учасників процесу, що її перебуває у причинному зв'язку із значним пропуском відповідачем встановленого статтею 110 ГПК України строку.» (ухвала від "13" грудня 2011 р. в справі №
- *«Поважними визнаються лише ті обставини, які є об'єктивно непереборними і пов'язані з дійсними істотними труднощами для вчинення процесуальних дій. До кола поважних причин слід відносити, зокрема, отримання заявником судового акта після закінчення зазначеного процесуального строку. Звертаючись з клопотанням про відновлення пропущеного строку, скаргник вказує на те, що подана вперше касаційна скарга на оскаржувані рішення та постанову у даній справі була повернута ухвалою Вишого господарського суду України від 19.06.2013р. Разом з тим, вказані обставини не можуть бути взяті до уваги судом з наступних підстав. Як вбачається з матеріалів справи, ухвалою Вишого господарського суду України від 19.06.2013р. подана вперше касаційна скарга була повернута скаргнику на підставі пункту 4 ч.1 ст.1113 ГПК України, у зв'язку з порушенням вимог щодо подання доказів сплати судового збору у встановленому порядку і розмірі. Проте, розмір сплати судового збору до Державного бюджету визначений статтею 4 Закону України "Про судовий збір", положення якої повинні були бути відомі скаргнику ще на момент першого звернення з касаційною скаргою та дотримані ним. Повернення поданої вперше касаційної скарги стало наслідком порушення скаргником вимог вказаної норми, а тому не може бути визнано поважною причиною пропуску встановленого процесуального строку, оскільки дотримання вимог норм права при зверненні з касаційною скаргою є обов'язковим для всіх учасників процесу. Оскільки відновлення пропущеного процесуального строку є правом господарського суду, яким суд користується виходячи із поважності причин пропуску строку скаргником, які у даному випадку відсутні, то колегія суддів не вбачає підстав для відновлення скаргнику пропущеного процесуального строку для подання касаційної скарги, так як він пропущений з неповажних причин.» (ухвала від 16 вересня 2013 року в справі №*
- «скаргник повторно подав касаційну скаргу 12.08.2013 року, тобто з пропуском строку на її подання, чим порушив вищезазначені норми Господарського процесуального кодексу України. Як свідчить штамп Рівненського апеляційного господарського суду, касаційна скарга була зареєстрована 16.08.2013 року. До своєї касаційної скарги Юридика особа Великобританії компанії "Vuldi Clothing Limited" додала клопотання про відновлення пропущеного строку на її подання. Частиною 1 статті 53 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що за заявою сторони, прокурора чи з своєї ініціативи господарський суд може визнати причину пропуску встановленого законом процесуального строку поважною і відновити пропущений строк. Поважними визнаються лише такі обставини, які є об'єктивно непереборними, не залежать від волевиявлення сторони та пов'язані з дійсними істотними перешкодами чи труднощами для вчинення процесуальних дій. Недодержання вимог діючого процесуального законодавства не можна визнати поважною причиною для поновлення строку для подачі касаційної скарги.» (ухвала від 03 жовтня 2013 року в справі №

Отже має місце неоднозначне застосування Вишим господарським Судом України положень частини першої статті 53 ГПК України.

Додатково, щодо цього аспекта даного конституційного звернення слід також послатися й на наступні судові рішення Вишого господарського суду України.

12.

Заявник скарги вказує те, що ухвалою Вишого господарського суду України від 27.08.2013р. по справі № [] касаційну скаргу Компанії "Vuldi Clothing Limited" на ухвалу [] апеляційного господарського суду від 19.07.2013 року повернуто без розгляду.

Таким чином, на думку апелянта, оскільки вказану ухвалу від 27.08.2013р. по справі № [] скаргник отримав 31.08.2013р., що підтверджено копією конверту із ВГСУ, то подання повторної апеляційної скарги 02.09.2013р. на ухвалу господарського суду [] області від 05.04.2013р. по справі № [] має бути визнано поважною причиною для поновлення строку цього подання.

Розглянувши докази, надані заявником апеляційної скарги в обґрунтування поважності причин пропуску процесуального строку колегія суддів дійшла до висновку про те, що наведені заявником апеляційної скарги причини пропуску подачі апеляційної скарги на ухвалу [] області від 05.04.2013р. по справі № [] не є поважними та такими, що істотно перешкоджали своєчасному поданню апеляційної скарги, виходячи з чого клопотання про поновлення процесуального строку не підлягає задоволенню. строк для подання апеляційної скарги відновленню, так як заявник апеляційної скарги не довів наявності непереборних, незалежних від волевиявлення сторони та пов'язаних з дійсними істотними перешкодами чи труднощами для подання апеляційної скарги причин, з яких ним пропущено встановлений законом строк на апеляційне оскарження.»

Як свідчить прикладена до даного звернення копія ухвали Вишого господарського суду України від 13.11.2013 року вказана ухвала від 25.09.2013 року в справі № [] не була скасована та є чинною.

Б) ухвали від 19 червня 2014 року в справі № [] за участю другого та третього подавачів даного конституційного звернення - юридичної особи Великобританії компанії "Vuldi Clothing Limited" та Підприємства "Валді-Україна".

У вказаній ухвалі від 19.06.2014 року [] апеляційний господарський суд України дійшов наступного:

«Поважними, з урахуванням конкретних обставин справи, вважаються причини, які за об'єктивних, тобто не залежних від позивача, обставин унеможливили або істотно утруднювали вчинення ним відповідних процесуальних дій; при цьому береться до уваги й те, чи вживав позивач заходів до усунення, цих обставин або послаблення їх негативного впливу на виконання позивачем процесуальних обов'язків, покладених на нього судом. Відповідні докази подаються позивачем і оцінюються господарським судом за загальними правилами статті 43 ГПК.»

І хоча у шойнопроцитованому є очевидним відвертий дуалізм – адже як же може «вжива[ти] позивач за-ходів до усунення ... обставин», які (обставини) цей же суд визнає як «об'єктивні, тобто не залежні від позивача» - проте, із шойнопроцитованого на увагу в аспекті даного конституційного звернення заслуговує теза про те, що для визнання обставин поважними учасник господарського процесу має довести, що він (учасник) вживав заходів до усунення цих обставин або послаблення їх негативного впливу.

Як свідчить прикладена до даного звернення роздруковка з Єдиного державного реєстра судових рішень, вказана ухвала ВАГС від 19.06.2014 року в справі № [] не була скасована та є чинною.

4. При вирішенні питання про усунення розбіжностей у застосуванні господарськими судами вищевикладених положень частини першої статті 53, частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України та про офіційне тлумачення цих норм процесуального права слід, вважаю, урахувати й таке.

4.1. Господарське процесуальне законодавство містить відмінні поняття: «відновлення» (стаття 53 ГПК) та «поновлення» (зокрема статті 93, 97, 106, 110, 111-3, 111-17, 111-22, 119, 121-1, 122-1, 122-7 ГПК України) процесуального строку.

Ніде прямо не написано, в чому полягає різниця у цих двох поняттях: «відновлення» та «поновлення», тож це питання потребує окремого дослідження.

У законах, які приймаються в Україні зазвичай є наявною стаття 1, в якій вживається формулювання як то: «1. Для цілей цього Закону терміни вживаються в такому значенні:».

Отже, за встановленим законодавцем правилом визначення точного значення термінів того чи іншого закону є необхідним при вирішенні питання про правильне застосування того чи іншого закону чи його окремих положень.

Виходячи із цього, не має безсумнівних підстав вважати, що поняття «відновлення» та «поновлення», вживані у Господарському процесуальному кодексі України, є тотожними, тобто абсолютно не відмінними, одними й тими самими поняттями.

На користь такого висновку вказує, наприклад, те, як тлумачать значення понять «поновлення» та «відновлення» тлумачні словники, а також словники з перекладу слів з однієї мови на іншу.

Загальні начала законодавства України, відображені, наприклад, у положеннях статті 213 Цивільного кодексу України, встановлюють, що для визначення волі особи можуть застосовуватися різні засоби та вживатися різні заходи. Так, частина 4 статті 213 ЦК України визначає, що якщо за правилами, встановленими частиною третьою цієї статті, немає можливості визначити справжню волю особи, яка вчинила правочин, до уваги беруться мета правочину, зміст попередніх переговорів, ustalena практика відносин між сторонами, звичай ділового обороту, подальша поведінка сторін, текст типового договору та інші обставини, що мають істотне значення.

Таким чином, звернення в даному випадку до тлумачних словників та словників перекладів, є підставним та таким, що відповідає загальним началам та змістові законодавства України.

В першу чергу, в даному випадку, слід послатися на переклад слів «поновлення» та «відновлення», який (переклад) дає Перекладач Google за Інтернет посиланням <https://translate.google.com.ua/?hl=uk&tab=wT#uk/ru/«поновлення»%2C%20«відновлення»>

Так, перекладач Google абсолютно відмінно перекладає вказані поняття з української мови на інші мови, наприклад, на російську:

- «поновити» як «обновить»;
- «відновити» як «восстановить».

Інший Інтернет словник – за посиланням <http://www.lingvo.ua/uk/Translate/uk-ru/поновлювати> надає наступний переклад слова «поновлювати»: Universal (Uk-Ru) = поновляти, восстанавливать, восстанавливать; (освежать) обновлять; (начинать сызнова) возобновлять

Словник української мови під редакцією Б. Грінченка – як сказано у його (словника) передмові: «двомовний українсько-російський словник (у своїй основі перекладного типу) має до 68 тисяч реєстрових слів і є першим в українській лексикографії великим зібранням лексичних фондів української мови з перекладом включених до нього слів на російську мову (значно рідше - з тлумаченням значення слова російською мовою). в реєстрі словника представлена лексика як літературної мови XIX ст. і фольклору, так і більшості українських діалектів. словник досить широко подає українську фразеологію, часто з поясненням її походження», дає, за наступним Інтернет посиланням <http://hrinchenko.com/slovar/znachenie-slova/43838-ponovlyty.html>, наступне тлумачення слова «поновити»:

« Поновити, ся. см. Поновляти, ся.

Поновлення, ня, с. 1) Возобновленіє. *Поновлення прав священної природи*. К. Дз. 7. *Поновлення старини ждемо*. КДз. 2) Обновленіє.

Поновляти, ляю, еш, сов. В. поновитися, всюся, вишся, гл. 1) Возобновлять, возобновить. 2) Обновлять. Обновить. К.МХ. 45. К. XII. ¹² *Тогоа б ми тинь Олега заеселили і цитт його на брамі поновили*. К. Бай. 85. *Нумо слово рятувать, славу предків поновлять*. К. Дз. 106.

Поновлятися, ляюся, ешся, гл. 1) Возобновляться, возобновиться. 2) Обновляться, обновиться. *В природі сілою весни все оживало й поновлялось*. Щог. Сл. 69.».

Тобто, є цілком обґрунтованим висновок про те, що поняття «поновити», «поновлення» не є тотожними поняттям відповідно «відновити», «відновлення»; поняття «поновити», «поновлення» є ширшими за поняття «відновити», «відновлювати».

Сучасні тлумачні словники української мови також однозначно відзначають, що поняття поновлення є ширшим за поняття «відновлення», має декілька відокремлених значень.

Так, наприклад, Академічний тлумачний словник української мови (1970-1980) дає, за Інтернет посиланням <http://sum.in.ua/s/ponovlyuvaty>, наступне тлумачення слова «поновлювати»:

«1. Відбудовувати, ремонтувати, надавати нового вигляду чому-небудь. В нашій країні зараз поновлюють валки шляхом застосування автоматичної дугової наплавки їх спеціальними стрічковими електродами (Наук.)
А роботи ще багато: Треба й хату чепурити, Треба й призьбу поновити»

// Доповнюючи, відтворювати потрібну кількість чогось. Хоч як виголодався Павлусь, цілісний день блукаючи в тайзі, він розумів, що треба приберегти м'ясо на завтра й надалі. Поновити собі запас харчів він не міг, не маючи патронів

// Доповнюючи, уточнювати що-небудь. Аерофотозйомка забезпечує наочність і повну уяву про територію,

яку знімають.. За цим методом дуже швидко поновлюють топографічні плани

// Почати знову використовувати, впроваджувати що-небудь відкинута, занедбана, забута. Поновивши кращі постановки репертуару, колектив [театру] підготував також спектаклі на тему боротьби радянського народу з фашистськими загарбниками ; Кожний новий падишах тільки поновлює про людське око закони й накази проти пияцтва, а насправді, як пили, так і п'ють люди

2. Створювати заново що-небудь знищене, зруйноване. Помітить [ворог] того, хто поновлює щоночі напис на воротах, і вдарить тоді з автомата ; — Я хочу спочатку привести до ладу мою лабораторію, мою аптеку і мій сад. Під час війни майже все загинуло, але я хочу все поновити

// Замінювати новим те, що стало непридатним. Дід Грицай взяв струга та сокиру і заходився майструвати коло старих уликів, приставляв нові дна [дена] до старих у ликів, поновляв сноси

; Носився бриг по морях, латаючи паруси, поновлюючи щогли і переходячи від дідів до онуків

// у сполуч. із сл. пам'ять, свідомість. Відтворювати в думках, уяві кого-, що-небудь. Свідомість болюче поновлювала деталі зустрічі з Синявіним у Фергані ; Запрошуючи до себе Головатого, цариця просто хотіла поновити у своїй пам'яті образ судді Чорноморського війська, якого вона вісімнадцять років тому бачила тільки мигцем

3. Повертати втрачений стан, почуття, відновлювати вияв чого-небудь. Він шукає, начим би зупинитись, що б могло поновити зламану пригодами душевну рівновагу ; Валика

прикипає до місця. Старство!.. Бажання поновити справедливість з боку того, кого вважав він за запеклого ворога!

Віраїда Булуб, Людолова, П. ; Вода і сухарі поновили сили, і, відпочивши. Ярема подибавав до ватри (Ірина Кочура, Зол. грамота 1990, 31); Як заздрю я твоїм, Вергілію, героям, Твоїм закоханим як заздрю я, Шеньє! Та вже ні пристрастю, ані кривавим боєм, Ні працею чуття не поновить моє

// кого. Повертати кому-небудь втрачені права, звання, членство і т. ін. Он тим, хто не просився, не доказував своєї безневинності, все прощають, в людських правах поновлюють, а на його просьби, заяви, домагання — навіть відповіді ніякої (Юрій Збанацький, Космелі, 1955, 12); — Є пропозиція поновити Миколу Щербаня в рядах комсомолу (Стефан Олійник, Значення слова, 1955, 4); — А я вирішив — повчуся в інституті, поки не прийде час іти в армію, а після служби просто поновлять мене і буду вчитись далі, — говорив Санько (Валерій Автомонов, Кодирозлуч. двос., 1959, 167).

4. Здійснювати знову яку-небудь припинену дію, продовжувати перерваний процес, стосунки і т. ін.; відновлювати. Я.. раптом зупинився, пригадуючи, до кого йду. — До високого режисера, — відповів я сам собі, поновлюючи рух по паркету коридорів третього поверху ; Останнім часом

каральна експедиція не поновляла своєї діяльності, бо цупила самогон на Залужжі

(1964, 394); Леонід Семенович признався зятеві, що хоче поновити знайомість з о. Артемієм, що він має думку сватати Ватю (Нечуй-Левицький, IV, 17); Лише правнучка А постолова — Катерина Вигпяговська, до якої перейшли права на Турбаї, поновила позов

Отже, слід дійти цілком обгрунтованого висновку, що поняття «поновлення», «поновити» аж ніяк не можна утотожнювати виключно із поняттям «відновлення», «відновити», що поняття «поновлення» та похідних від нього є набагато ширшими від понять «відновлення», «відновити».

Господарській процесуальній кодексу України певною мірою містить визначення поняття «відновлення». Так, як вже вказувалося в данному конституційному зверненні, частина перша статті 53 ГПК України визначає, що за заявою сторони, прокурора чи з своєї ініціативи господарський суд може визнати причину пропуску встановленого законом процесуального строку поважною і відновити пропущений строк крім випадків, передбачених цим Кодексом.

Отже, законодавець виходить із того, що відновленню підлягають такі процесуальні строки, які, по-перше, є пропущеними, а по-друге, причина такого пропуску є поважною.

Натомість, відповідні статті розділів XII та XII-1 ГПК України, якими врегульовано порядок перегляду судових рішень в апеляційному та касаційному порядках, містять поняття «поновлення» строку, а не його «відновлення».

За таких обставин, слід визначитися у тому, що законодавство України розуміє під поняттям «поновлення».

Так, наприклад, Кодекс законів про працю України містить поняття «поновлення» у декількох своїх статтях, зокрема:

- Стаття 40 «Розірвання трудового договору з ініціативи власника або уповноваженого ним органу»:

Трудовий договір, укладений на невизначений строк, а також строковий трудовий договір до закінчення строку його чинності можуть бути розірвані власником або уповноваженим ним органом лише у випадках:

- б) поновлення на роботі працівника, який раніше виконував цю роботу;
- Стаття 43¹ «Розірвання трудового договору з ініціативи власника або уповноваженого ним органу без попередньої згоди виборного органу первинної профспілкової організації (профспілкового представника)»: Розірвання трудового договору з ініціативи власника або уповноваженого ним органу без згоди виборного органу первинної профспілкової організації (профспілкового представника) допускається у випадках (зокрема):
 - поновлення на роботі працівника, який раніше виконував цю роботу;
 - Стаття 96 «Тарифна система оплати праці»: За грубе порушення технологічної дисципліни та інші серйозні порушення, які спричинили погіршення якості продукції, робітникам може бути знижено кваліфікацію на один розряд. Поновлення розряду провадиться в загальному порядку, але не раніше ніж через три місяці після його зниження;
 - Стаття 232 «Трудові спори, що підлягають безпосередньому розглядові у районних, районних у місті, міських чи міськрайонних судах»: Безпосередньо в районних, районних у місті, міських чи міськрайонних судах розглядаються трудові спори за заявами (зокрема) 2) працівників про поновлення на роботі незалежно від підстав припинення трудового договору, зміну дати і формулювання причини звільнення, оплати за час вимушеного прогулу або виконання нижчеоплачуваної роботи, за винятком спорів працівників, вказаних у частині третій статті 221 і статті 222 цього Кодексу;

Крім того, відповідно до пункту 16 Наказу Міністерства освіти України «Про затвердження Положення про порядок переведення, відрахування та поновлення студентів вищих закладів освіти» № 245 від 15.07.96, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 7 серпня 1996 р. за N 427/1452:

16. Поновлення до складу студентів здійснюється ректором (директором) вищого закладу освіти незалежно від тривалості перерви в навчанні, причини виключення, трудового стажу, форми навчання і з врахуванням здатності претендента успішно виконувати графік навчального процесу.

Отже, законодавство України не пов'язує поняття поновлення із обов'язковою наявністю саме поважних причин для здійснення такого поновлення.

За таких обставин, на думку підписанта даного конституційного звернення, не можна говорити про те, що поновлення строку подання, зокрема, касаційної скарги на судові рішення господарського суду є обумовленим наявністю виключно поважних причин для пропуску первинного строку подання касаційної скарги.

Більше того, статті, наприклад, 97 (частина четверта) та 111-3 (частина третя) ГПК України прямо встановлюють, що навіть в разі пропуску процесуального строку на подання апеляційної чи касаційної скарги з причин недотримання встановлених законом вимог щодо оформлення касаційної чи апеляційної скарги, тобто з причин, які є суб'єктивними та не є об'єктивно непереборними, а отже можуть не вважатися безумовно поважними, право апеляційного чи касаційного оскарження не втрачається, а апеляційна чи касаційна скарга можуть бути подані повторно.

Крім того, стаття 264 Цивільного кодексу України встановлює, що:

1. Перебіг позовної давності переривається вчиненням особою дії, що свідчить про визнання нею свого боргу або іншого обов'язку.
2. Позовна давність переривається у разі пред'явлення особою позову до одного із кількох боржників, а також якщо предметом позову є лише частина вимоги, право на яку має позивач.
3. Після переривання перебіг позовної давності починається заново.

Час, що минув до переривання перебігу позовної давності, до нового строку не зараховується.

Отже, оскільки законодавство України безпосередньо містить, зокрема у статі 264 ЦК України, таке поняття як «переривання строку», після якого перебіг строку починається заново, то слід дійти висновку, що поняття «поновлення» строку, вживане, наприклад у статтях 77 та 111-3 ГПК України, включає в себе, окрім випадків відновлення пропущених строків, ще й випадки оновлення перерваного процесуального строку подання апеляційної чи касаційної скарги, встановленого відповідно статтями 93 та 110 ГПК України, яке (переривання) здійснене первинним поданням апеляційної чи касаційної скарги у встановлені вказаними статтями ГПК строки.

Тобто, в тому разі, якщо первинна апеляційна чи касаційна скарги були подані в межах процесуальних строків, встановлених статтями 97 та 111-3 ГПК, то строк подання цих скарг є перерваний та перебіг цього строку має починається заново.

З урахуванням наведених норм статті 53 ГПК про відновлення пропущених з поважних причин процесуальних строків, слід дійти висновків, що обраховування строку звернення із апеляційною чи касаційною скаргою, яка відповідно до процесуального закону (статті 97 та 111-3 відповідно) може бути подана повторно, здійснюється, у тому числі господарським судом, з моменту отримання скаржником судового рішення про повернення первинної апеляційної чи касаційної скарги.

При вирішенні ж питання про відновлення процесуального строку, слід керуватися нормами законодавства, за яким причини пропуску строку можна визнати саме поважними.

Оскільки процесуальне законодавство не містить визначення того, які саме причини слід вважати поважними, то при такому вирішенні питання про відновлення процесуального строку, для правильного формулювання такого визначення, слід звернутися до іншого законодавства, яке може містити визначення, які причини пропуску строку законодавцем визнаються саме поважними.

По-перше, слід зазначити, що саме Цивільним кодексом України, а саме його статтею 251, визначається, що саме є строком. Так, відповідно до частини першої статті 251 ЦК строком є певний період у часі, зі впливом якого пов'язана дія чи подія, яка має юридичне значення.

По-друге, частина друга статті 256 ЦК встановлює, що позовна давність - це строк, у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу.

Отже, позовна давність – це строк.

В свою чергу, по-третє, статті 263 та 264 ЦК (які так само як і статті 251 та 256 відносяться до розділу V ЦК «Строки та терміни. Позовна давність») унормовують в цивільному праві такі поняття як зупинення перебігу позовної давності та переривання перебігу позовної давності, а отже поняття зупинення перебігу строку та переривання перебігу строку.

Так, стаття 263 ЦК встановлює, зокрема, наступне:

1. Перебіг позовної давності зупиняється:

1) якщо пред'явленню позову перешкоджала надзвичайна або невідворотна за даних умов подія (непереборна сила);

2) у разі відстрочення виконання зобов'язання (мораторій) на підставах, встановлених законом;

3) у разі зупинення дії закону або іншого нормативно-правового акта, який регулює відповідні відносини;

4) якщо позивач або відповідач перебуває у складі Збройних Сил України або в інших створених відповідно до закону військових формуваннях, що переведені на воєнний стан.

Таким чином, законодавець самостійно – без «додумувань» суддів Вишого господарського суду – унормував, що *існують чотири групи безпосередньо поважних причин, за якими встановленню підлягає нова, більш пізня, ніж визначено безпосередньо тим чи іншим законом, дата для вчинення тієї чи іншої дії.*

При цьому, об'єктивно непереборні та такі, що не залежать від волевиявлення сторін, причини законодавець відніс у статті 263 ЦК лише до першої групи причин, за яких строк підляє пролонгації, об'єднавши їх під правовим поняттям «непереборна сила».

Всі три інші причини, які законодавець визнав поважними для визначення нової, більш пізньої, ніж встановлено безпосередньо тим чи іншим законом, дати для вчинення тієї чи іншої дії, не належать до таких, що «є об'єктивно непереборними, не залежать від волевиявлення сторін і пов'язані з істотними перешкодами для своєчасного здійснення сторонами певних процесуальних дій» (цитата з вищезазначеної ухвали від 16 вересня 2013 року в справі № _____). Адже, і в 2-му і в 3-му і в 4-му випадку переліку частини першої статті 263 ЦК позивач, у встановлені законом строки, *не позбавлений можливості вчинити* встановлену законом дію – а саме: пред'явити позов, проте, за логікою законодавця, таке вчинення не може вважатися доцільним саме у встановлені законом строки, оскільки:

- у 2-му та 3-му випадках вказана дія є для позивача недоцільною через прогнозовану відмову в задоволенні позову у зв'язку із наявними тимчасовими приписами законодавства;
- в 3-му випадку пред'явлення позову є недоцільним через неможливість, в даний час, гарантування дотримання всіх встановлених законом прав, у тому числі процесуальних, позивача чи відповідача.

А отже, поважні причини для встановлення нової, більш пізньої, ніж визначена безпосередньо тим чи іншим законом, дати для вчинення тієї чи іншої дії, безпосередньо сам законодавець згрупував у дві правові категорії (групи): непереборна сила та недоцільність вчинення у зв'язку із наявністю тих чи інших тимчасових об'єктивних обставин.

Крім того, вищевикладена правова позиція суддів Вишого господарського суду України про те, що при вирішенні питання про відновлення процесуального строку під поважністю пропуску процесуального строку, який може бути відновлено, слід розуміти наявність обставин, які є об'єктивно непереборними, не залежать від волевиявлення сторін і пов'язані з істотними перешкодами для своєчасного здійснення сторонами певних процесуальних дій – не відповідає і іншим нормативно-правовим актам України.

Так, наприклад, постановою Кабінету Міністрів України 12.06.2013 року затверджено постанову № 413 «Про затвердження переліку сімейних обставин та інших поважних причин, що можуть бути підставою для звільнення громадян з військової служби та із служби осіб рядового і начальницького складу»

Відповідно до вказаного переліку поважними визнаються наступні обставини:

- виховання матір'ю (батьком) - військовослужбовцем, особою рядового чи начальницького складу, яка (який) не перебуває у шлюбі, дитини або кількох дітей, що з нею (з ним) проживають, без батька (матері);
- утримання матір'ю (батьком) - військовослужбовцем, особою рядового чи начальницького складу, яка (який) не перебуває у шлюбі, повнолітньої дочки, сина віком до 23 років, якщо вона (він) є інвалідом I чи II групи або продовжує навчання (студенти, курсанти, слухачі (крім курсантів і слухачів військових навчальних закладів), стажисти вишого навчального закладу) і у зв'язку з цим потребує матеріальної допомоги матері (батька);
- укладення шлюбу військовослужбовцем, особою рядового чи начальницького складу із громадянкою (громадянином) України, іноземцем або особою без громадянства, що постійно проживає за межами України;
- хвороба військовослужбовця, особи рядового чи начальницького складу або члена його сім'ї, якщо така хвороба згідно з висновком лікарської або лікарсько-експертної комісії перешкоджає військовослужбовцю або особі рядового чи начальницького складу проходити службу в даній місцевості чи проживати в ній членові його сім'ї, у разі відсутності можливості переміщення (переведення) до іншої місцевості;
- необхідність постійного стороннього догляду за хворою дружиною (чоловіком), дитиною, а також батьками своїми чи дружини (чоловіка), що підтверджується відповідним медичним висновком медико-соціальної експертної комісії для осіб віком понад 18 років чи лікарсько-консультативної комісії для осіб до 18 років;
- наявність у військовослужбовця, особи рядового чи начальницького складу трьох і більше дітей;
- неможливість призначення одного з військовослужбовців, осіб рядового чи начальницького складу, які перебувають у шлюбі, в межах одного населеного пункту (гарнізону) в разі переміщення (переведення) дружини (чоловіка) на нове місце служби до іншого населеного пункту (гарнізону);
- довгострокове відрядження за кордон дружини (чоловіка) військовослужбовця, особи рядового і начальницького складу.

Отже, законодавство України прямо унормовує, що поважними причинами є не тільки ті причини, які є об'єктивно непереборними та не залежать від волевиявлення сторін, наприклад хвороба чи довгострокове відрядження за кордон, але й інші обставини, які є об'єктивно переборними, не пов'язані із неможливістю здійснення волевиявлення особи, але які заслуговують на повагу з урахуванням всіх обставин справи.

Так, наприклад, подаючи клопотання про поновлення строку апеляційного оскарження у справі № 2-м подавачем даного конституційного звернення порушувалось, у вказаній справі № _____ питання про те, що дотримання засад добросовісності та доцільності, а також принципу економії процесуального часу - при здійсненні апеляційного оскарження судових рішень про повернення однієї й тієї самої позовної заяви, послідовно поданої через короткі проміжки часу скаргником до господарського суду _____ області - не можна вважати таким пропуском процесуального строку, який (пропуск) стався з неповажних причин та не заслуговує на його відновлення.

Як апелянт у справі № _____ 2-й подавач даного конституційного звернення стверджував у ній, що:

- повторно строк апеляційного оскарження ухвали від 05.04.2013 року було пропущено з причин недоцільності, безпосередньо передбаченої положеннями статті 263 ЦК України, такого оскарження до завершення касаційного провадження у двох інших справах з господарського спору між тими ж сторонами, про той же предмет і з тих же підстав.
- господарський процесуальний кодекс України містить пряму заборону господарському суду, закріплену наприклад у пунктах 2 переліків статей 80, 81 ГПК України на здійснення проваджень у

17.

- справах, якщо у провадженні господарського суду або іншого органу, який діє в межах своєї компетенції, є справа з господарського спору між тими ж сторонами, про той же предмет і з тих же підстав;
- отже, слід говорити про те, що скажник у господарській справі № 913/1017/13, заявивши про свою незгоду із ухвалою суду першої інстанції та скориставшись правом первинного її апеляційного оскарження, обгрунтовано очікував на завершення касаційного провадження у інших справах господарського суду Луганської області з господарського спору між тими ж сторонами, про той же предмет і з тих же підстав та правомірно, відтоді, відклав, керуючись засадою доцільності, подання до Донецького апеляційного господарського суду повторної апеляційної скарги у справі № 913/1017/13;
- процесуальний закон, а саме частини четверта статті 97 ГПК України, прямо визначає, що після усунення обставин, зазначених у пунктах 1, 2 і 3 частини першої цієї статті, апеляційна скарга може бути подана повторно. З урахуванням вищевикладених правових норм статті 294 ЦК України, а також норм про аналогію закону та аналогію права 2-й подавач даного конституційного звернення стверджував у справі № 913/1017/13 про те, що поданням первинної апеляційної скарги на судові рішення господарського суду, строк апеляційного оскарження, встановлений частиною першою статті 93 ГПК України – переривається та в разі постановлення ухвали про повернення апеляційної скарги з підстав, зазначених у пунктах 1, 2 і 3 частини першої статті 97 ГПК, перебіг процесуального строку на подання повторної апеляційної скарги починається заново.

4.2. При визначенні питання про скільки ж саме раз може бути повторно подана касаційна скарга на судові рішення у господарській справі слід, вважаю, урахувати те, що питання повторності є безпосередньо врегульованим, наприклад, в статті 32 «Ловгорність злочинів» Кримінального кодексу України. Так, цією статтею визначається:

1. Повторністю злочинів визнається вчинення двох або більше злочинів, передбачених тією самою статтею або частиною статті Особливої частини цього Кодексу.

2. Повторність, передбачена частиною першою цієї статті, відсутня при вчиненні продовжуваного злочину, який складається з двох або більше тотожних діянь, об'єднаних єдиним злочинним наміром.

3. Вчинення двох або більше злочинів, передбачених різними статтями цього Кодексу, визнається повторним лише у випадках, передбачених в Особливій частині цього Кодексу.

4. Повторність відсутня, якщо за раніше вчинений злочин особу було звільнено від кримінальної відповідальності за підставами, встановленими законом, або якщо судимість за цей злочин було погашено або знято.

4.3. Крім того, вирішувати питання про офіційне тлумачення положень Господарського процесуального кодексу України, які (положення) є предметом даного конституційного звернення, необхідно, вважаю, із урахуванням взаємозв'язку цих положень із положеннями статей 51, 109, 110, 111-4 цього кодексу.

Так, чинна редакція частини першої статті 110 ГПК України передбачає, що:
«Касаційна скарга може бути подана протягом двадцяти днів з дня набрання судовим рішенням апеляційного господарського суду законної сили.».

В свою чергу, стаття 109 ГПК України визначає наступне:
«Касаційна скарга подається до Вишого господарського суду України через апеляційний господарський суд, який прийняв оскаржуване рішення чи постанову.
Апеляційний господарський суд зобов'язаний невідкладно надіслати скаргу разом зі справою до Вишого господарського суду України.».

Одночасно, частини третя та четверта статті 51 ГПК України унормовують таке:
«У випадках, коли останній день строку припадає на неробочий день, днем закінчення строку вважається перший наступний за ним робочий день.
Процесуальна дія, для якої встановлено строк, може бути вчинена до 24-ї години останнього дня строку. Якщо позовну заяву, відзив на позовну заяву, заяву про перегляд рішення та інші документи здано на пошту чи телеграф до 24-ї години останнього дня строку, строк не вважається пропущеним.».

Частина четверта ж статті 111-4 ГПК України встановлює, що:
«Питання про прийняття касаційної скарги до провадження або про повернення касаційної скарги суд вирішує не пізніше п'яти днів з дня її надходження.».

Отже, урахувуючи те, що:

18.

- Господарським процесуальним кодексом України є прямо унормованим, що, зокрема й, касаційна скарга на судові рішення господарського суду може бути подана, *в останній день* процесуального строку, який може до того ж бути *перенесеним* на наступний за цим днем робочий день, шляхом здавання скарги *на пошту*;
- що ця касаційна скарга подається виключно через апеляційний господарський суд, який ухвалив оскаржуване рішення, який має *переслати* цю скаргу до Вишого господарського суду України, який розташований у місті Києві;
- відповідно до інформації, розміщеної на офіційному сайті Укрпошти за інтернет посиланням <http://ukrposhta.ua/dostaviti/pismo/termini>, строк пересилання у межах України, наприклад рекомендованих поштових листів, становить *7 днів*;
- питання про прийняття касаційної скарги до провадження або про повернення касаційної скарги суд касаційної інстанції вирішує не пізніше *п'яти днів* з дня її надходження.

то, таким чином, не можна не дійти висновку, що *вирішення питання про повернення касаційної скарги в господарських справах, яку (скаргу) було подано первісно, за положеннями Господарського процесуального кодексу України має відбутися вже поза межами двадцятиденного строку, встановленого частиною першою статті 110 ГПК України.*

4.4 Також, у цьому пункті даного конституційного звернення слід з'ясувати, що ж саме має розумітися під неоднозначним застосуванням господарськими судами України положень частини першої статті 53, частини третьої статті 111-3 ГПК України.

Правовий підхід до вирішення цього питання можемо віднайти, зокрема, в постановках пленумів двох Вищих спеціалізованих судів України: постанові пленуму Вишого адміністративного суду України від 13.12.2010 N 2 «Про судову практику застосування статей 235 - 240 Кодексу адміністративного судочинства України» та постанові пленуму Вишого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ у своїй постанові від 30.09.2011 N 11 «Про судову практику застосування статей 353 - 360 Цивільного процесуального кодексу України».

Так, у пункті 4 вказаної постанови пленуму Вишого адміністративного суду України від 13.12.2010 N 2 зазначається, зокрема, таке:

«Під неоднаковим застосуванням одних і тих самих норм матеріального права необхідно розуміти, зокрема:

різне тлумачення змісту і сутності правових норм, на підставі якого зроблено висновок про різний зміст суб'єктивних прав і обов'язків учасників відповідних правовідносин, у тому числі про наявність та обсяг прав і/або обов'язків осіб, які беруть участь у справі;

різне застосування правил конкуренції правових норм при вирішенні колізій між ними з урахуванням ієрархії цих правових норм, а також дії норм у часі, просторі та за колом осіб, тобто різне незастосування закону, який підлягав застосуванню;

різне визначення предмета регулювання правових норм, зокрема застосування різних правових норм для регулювання одних і тих самих відносин або поширення дії норми на певні правовідносини в одних випадках і незастосування цієї самої норми до аналогічних відносин в інших випадках, тобто різне застосування закону, який не підлягав застосуванню;

різне застосування правил аналогії права чи закону в подібних правовідносинах.»

Про те ж саме йдеться у пункті 6 постанови пленуму Вишого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 30.09.2011 N 11:

«Неоднакове застосування одних і тих самих норм матеріального права полягає, зокрема:

- у різному тлумаченні судами змісту і сутності правових норм, що призвело до різних висновків про наявність чи відсутність суб'єктивних прав та обов'язків учасників відповідних правовідносин;

- у різному застосуванні правил конкуренції правових норм при вирішенні колізій між ними з урахуванням юридичної сили цих правових норм, а також їх дії у часі, просторі та за колом осіб, тобто різне незастосування закону, який підлягав застосуванню;

- у різному визначенні предмета регулювання правових норм, зокрема застосуванні різних правових норм для регулювання одних і тих самих правовідносин або поширенні дії норми на певні правовідносини в одних випадках і незастосуванні цієї самої норми до аналогічних відносин в інших випадках, тобто різне застосування закону, який не підлягав застосуванню;

- у різному застосуванні правил аналогії права чи закону у подібних правовідносинах.»

Тобто, неоднакове застосування одних і тих самих норм матеріального права є широким поняттям, яке має розумітися у відповідності з встановленими у юриспруденції визначеннями.

На правильність наведених висновків пленумів Вищого адміністративного суду України та Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, вказує, наприклад, і такий безпосередній акт правозастосування як постанова Верховного Суду України від 12 квітня 2012 р. у його справі № / , якій (постанові) було зроблено наступний висновок: «Неоднакове застосування одних і тих самих норм кримінального закону – це різне, відмінне, несхоже тлумачення, розуміння точного змісту (суті) норми кримінального закону.»

Відтак, не має жодних підстав уважати, що і пряме посилання на норми статей 53, 111-3 ГПК України, які (норми) є предметом даного конституційного звернення, у мотивувальній частині судових рішень Вищого господарського суду України, які прикладені до даного конституційного звернення, і вказівка на ці норми в резолютивній частині цих рішень - не є застосуванням вказаних правових норм.

5. Отже, виходячи із усього вищенаведеного слід визнати, що, внаслідок неоднозначного застосування господарськими судами України положень частини першої статті 53, частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України існує потреба офіційного тлумачення вказаних положень процесуального закону, в аспекті визначення умов реалізації права учасника господарського процесу на касаційне оскарження рішення суду у господарській справі, встановлене безпосередньо пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України, а саме права на повторне подання касаційної скарги на судові рішення господарського суду; визначення таких умов є неможливим без з'ясування волі законодавця, викладеній у правовій нормі частини першої статті 53 ГПК.

Таким чином, існує потреба в отриманні відповідей на наступні питання, вищеописані в даному конституційному зверненні:

- «Чи перериває подання первинної та наступних за нею касаційних скарг на судові рішення господарського суду строки подання подальших, в порядку частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, касаційних скарг на ці судові рішення?»;
- «З якого моменту має обраховуватись пропуск строку подання касаційної скарги на судові рішення господарського суду, при повторному її поданні в порядку частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, та у якій строк учасниками господарського процесу має бути здійснене це повторне подання?»;
- «Чи означає норма процесуального закону, яка міститься у частині третій статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України те, що право на повторне подання касаційної скарги на судові рішення господарського суду, встановлене цією нормою, є безумовною підставою для: поновлення чи відновлення строку подання повторно поданої касаційної скарги, в разі відповідності її вимогам процесуального закону: задоволення стосовного клопотання скаржника про поновлення пропущеного процесуального строку, якщо таке пропущення обраховуватиметься з моменту ознайомлення скаржника із судовим рішенням про повернення попередньої касаційної скарги та, при такому обрахуванні, не перевищуватиме строку, встановленого частиною першою статті 110 Господарського процесуального кодексу України?»;
- «Чи підлягає строк повторного, в порядку частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, подання касаційної скарги на судові рішення господарського суду поновленню саме в загальному порядку відновлення пропущених процесуальних строків, встановленому частиною першою статті 53 ГПК України?»;
- «Чи пов'язане поняття поновлення строку повторного, в порядку частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, подання касаційної скарги на судові рішення господарських судів із обов'язковою наявністю саме поважних причин для здійснення такого поновлення?»;
- «Чи є обов'язковим подання до господарського суду касаційної інстанції клопотання про поновлення строку повторного, в порядку частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, подання касаційної скарги на судові рішення господарського суду?»;

20.

- «Яку саме кількість повторних подань касаційної скарги на судові рішення господарського суду слід розуміти виходячи із положень частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України?»;
- «Що саме розуміється законодавцем у нормі частини першої статті 53 Господарського процесуального кодексу України під поважністю причини пропуску встановленого законом процесуального строку?»;
- «Якими критеріями має керуватися суд у господарській справі при визначенні поважності причини пропуску встановленого законом процесуального строку?»;
- «Чи пов'язують положення частини першої статті 53 Господарського процесуального кодексу України право суду відновити пропущений процесуальний строк лише з певним колом обставин, що спричинили пропуск строку?»;
- «Чи повинен господарський суд у кожному випадку, з урахуванням конкретних обставин пропуску строку, оцінити доводи, що наведені на обґрунтування клопотання про відновлення строку в порядку частини першої статті 53 Господарського процесуального кодексу України та зробити мотивований висновок щодо поважності чи неповажності причин пропуску строку?»;
- «Чи має учасник господарського процесу, для кваліфікації причин пропуску встановленого законом процесуального строку поважними і відновлення пропущеного строку, обов'язково вживати заходів до усунення або послаблення негативного впливу обставин, які викликали пропущених процесуальних строків і вважаються поважними, та подавати господарському суду відповідні докази, що мають оцінюватися господарським судом за загальними правилами статті 43 ГПК?».

6. Як було показано вище в даному конституційному зверненні, неоднозначне застосування господарськими судами України положень частини першої статті 53, частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України надає підстави подавачам 1 та 2 даного конституційного звернення стверджувати про порушення їх прав на прямо встановлене пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішення суду, а саме відповідного оскарження судових рішень господарських судів у вищезазначених в даному конституційному зверненні судових справах №№

Слід також вказати, що в справі № -й подавач даного конституційного звернення компанія "Vuldi (UK) Limited" правом повторного касаційного оскарження ще не скористалась, із підстав, які ґрунтовно викладені в прикладених до даного конституційного звернення клопотаннях (заявах) компанії "Vuldi (UK) Limited" в справі №

Крім того, 11.07.2014 року, що підтверджується прикладеними до даного конституційного звернення копіями поштових конвертів рекомендованих відправлень Вишого господарського суду України, а також відповідними роздруковками Укрпошти стосовно цих поштових відправлень, підписантом даного конституційного звернення як представником 1-м та 3-м подавачів даного конституційного звернення було отримано:

А) дві ухвали Вишого господарського суду України від 17 червня 2014 року в справі № , якими (ухвалами) було вирішено, зокрема таке:

- «... керуючись пунктом 4 частини першої статті 1113 ГПК України, Вищий господарський суд України ухвалив: ... 2. Касаційну скаргу на ухвалу апеляційного господарського суду від 25.04.2014 зі справи № повернути юридичній особі Великобританії компанії "Vuldi (UK) Limited".»;
- «... керуючись пунктом 4 частини першої статті 1113 ГПК України, Вищий господарський суд України ухвалив: ... 2. Касаційну скаргу на ухвалу апеляційного господарського суду від 25.04.2014 зі справи № повернути підприємству "Валді-Україна".».

Б) дві ухвали Вишого господарського суду України від 23 червня 2014 року в справі № , якими (ухвалами) було вирішено, зокрема таке:

- «... керуючись ... ч. 1 п. 4 ст. 1113 Господарського процесуального кодексу України. Вищий господарський суд України ухвалив: ... Касаційну скаргу (з додатками) Юридичної особи Великобританії компанії "Vuldi (UK) Limited" на ухвалу [] апеляційного господарського суду від 24.04.2014 у справі № [] повернути скаргнику, а справу - до господарського суду [] області.»;
- «... керуючись... ч. 1 п. 4 ст. 1113 Господарського процесуального кодексу України. Вищий господарський суд України ухвалив: ... Касаційну скаргу (з додатками) підприємства "Валді-Україна" на ухвалу [] апеляційного господарського суду від 24.04.2014 у справі № [] повернути скаргнику, а справу - до господарського суду [] області.».

У всіх шойнопроцитованих чотирьох ухвалях міститься посилання на те, що відповідно до частини третьої ст. 111-3 ГПК України скаргник не обмежується у праві повторного касаційного оскарження після усунення визначених порушень в загальному порядку, тобто з дотриманням вимог процесуального законодавства, зокрема, приписів ст. ст. 53, 110 ГПК України.

Також, 30.07.2014 року, що підтверджується прикладеними до даного конституційного звернення копіями поштових конвертів рекомендованих відправлень Вишого господарського суду України, а також відповідними роздруківками Укрпошти стосовно цих поштових відправлень, підписантом даного конституційного звернення як представником 1-м та 3-м подавачів даного конституційного звернення було отримано дві ухвали Вишого господарського суду України від 11 липня 2014 року в справі № [] якими (ухвалами) було вирішено, зокрема таке:

- «керуючись пунктами 3 та 4 частини першої статті 1113 Господарського процесуального кодексу України, Вищий господарський суд України ухвалив ... Касаційну скаргу від 15.06.2014 на ухвалу [] апеляційного господарського суду від 26.05.2014 зі справи № [] повернути юридичній особі Великобританії компанії "Vuldi (UK) Limited".»;
- «керуючись пунктом 4 частини першої статті 1113 Господарського процесуального кодексу України. Вищий господарський суд України ухвалив ... Касаційну скаргу від 15.06.2014 на ухвалу [] апеляційного господарського суду від 26.05.2014 зі справи № [] повернути підприємству "Валді-Україна", а справу - господарському суду міста []».

Положення статті 110 Господарського процесуального кодексу України визначає, буквально, наступне:

«Касаційна скарга може бути подана протягом двадцяти днів з дня набрання судовим рішенням апеляційного господарського суду законної сили.

Суд касаційної інстанції постановляє ухвалу про повернення касаційної скарги у випадках, якщо вона подана після закінчення строків, установлених цією статтею, і суд за заявою особи, яка її подала, не знайде підстав для доновлення строку, та незалежно від поважності причини пропуску цього строку - у разі, якщо вона подана прокурором, органом державної влади, органом місцевого самоврядування після спливу одного року з моменту набрання оскаржуваним судовим рішенням законної сили.».

Отже, і компанія "Vuldi (UK) Limited" і підприємство "Валді-Україна", які є, відповідно, 1-м та 3-м подавачами даного конституційного звернення, мають істотні труднощі у реалізації своїх прав на повторне касаційне оскарження у справах № [] № [] та № [] а також у справі № [] оскільки, як було показано вище у даному конституційному зверненні, касаційним господарським судом України **неоднозначно застосовуються** положення як частини першої статті 53 так і частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, а станом на момент отримання відповідних **вищевказаних** ухвал господарського суду касаційної інстанції у справах № [] а також у справі № [] той строк касаційного оскарження у вказаних справах, який встановлений частиною першою статті 110 ГПК України у 20 днів, **вже сплив**.

Відповідно до неодноразово сформульованої та усталеної правової позиції Конституційного Суду України конституційне звернення має бути внесено особою, яка є суб'єктом відповідних конституційних прав і свобод та має підстави стверджувати про їх порушення **або можливість порушення** внаслідок неоднозначного застосування норм Конституції або законів України судами України, іншими органами державної влади, а тому прагне отримати офіційну інтерпретацію норм, які були застосовані при розв'язанні спірних правовідносин з метою забезпечення реалізації чи захисту своїх прав та свобод.

Отже, як компанія "Vuldi (UK) Limited" так і підприємство "Валді-Україна" мають, із огляду на все вищевикладене в даному конституційному зверненні, підстави стверджувати про можливість та високу ймовірність порушення їх прав на встановлене пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України забезпечення касаційного оскарження рішення суду, а саме оскарження судових рішень господарських судів у судових справах № [], внаслідок правової невизначенності у тому, у який спосіб та за яких умов компанія "Vuldi (UK) Limited" та підприємство "Валді-Україна" можуть повторно скористатись правом касаційного оскарження у вказаних справах № []

7. За таких обставин, керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 2, 38, 42, 43, 46, 49, 50, 61, 94 Закону України «Про Конституційний Суд України»

ПРОШУ:

1. Відкрити провадження у справі Конституційного Суду України за даним конституційним зверненням.
2. Прийняти рішення щодо офіційного тлумачення положень: частини першої статті 53, частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, у взаємозв'язку з положеннями статей 51, 109, 110, 111-4, іншими положеннями статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України та системному зв'язку із положенням пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, а саме надати офіційну інтерпретацію неоднозначно застосовуваних господарськими судами норм частини першої статті 53, частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, шляхом надання відповіді на питання: як саме треба розуміти положення закону, які є предметом даного конституційного звернення; вказану відповідь прошу надати з урахуванням наступних запитань:
 - «Чи перериває подання первинної та наступних за нею касаційних скарг на судові рішення господарського суду строки подання подальших, в порядку частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, касаційних скарг на ці судові рішення?»;
 - «З якого моменту має обраховуватись пропуск строку подання касаційної скарги на судові рішення господарського суду, при повторному її поданні в порядку частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, та у який строк учасниками господарського процесу має бути здійснене це повторне подання?»;
 - «Чи означає норма процесуального закону, яка міститься у частині третій статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України те, що право на повторне подання касаційної скарги на судові рішення господарського суду, встановлене цією нормою, є безумовною підставою для: поновлення чи відновлення строку подання повторно поданої касаційної скарги, в разі відповідності її вимогам процесуального закону; задоволення стосовного клопотання скаргника про поновлення строку подання скарги, якщо таке пропущення обраховуватиметься з моменту ознайомлення скаргника із судовим рішенням про повернення попередньої касаційної скарги та, при такому обрахуванні, не перевищуватиме строку, встановленого частиною першою статті 110 Господарського процесуального кодексу України?»;
 - «Чи підлягає строк повторного, в порядку частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, подання касаційної скарги на судові рішення господарського суду поновленню саме в загальному порядку відновлення пропущених процесуальних строків, встановленому частиною першою статті 53 ГПК України?»;
 - «Чи пов'язане поняття поновлення строку повторного, в порядку частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, подання касаційної скарги на судові рішення господарських судів із обов'язковою наявністю саме поважних причин для здійснення такого поновлення?»;
 - «Чи є обов'язковим подання до господарського суду касаційної інстанції клопотання про поновлення строку повторного, в порядку частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України, подання касаційної скарги на судові рішення господарського суду?»;

- «Яку саме кількість повторних подань касаційної скарги на судові рішення господарського суду слід розуміти виходячи із положень частини третьої статті 111-3 Господарського процесуального кодексу України?»;
- «Що саме розуміється законодавцем у нормі частини першої статті 53 Господарського процесуального кодексу України під поважністю причини пропуску встановленого законом процесуального строку?»;
- «Якими критеріями має керуватися суд у господарській справі при визначенні поважності причини пропуску встановленого законом процесуального строку?»;
- «Чи пов'язують положення частини першої статті 53 Господарського процесуального кодексу України право суду відновити пропущений процесуальний строк лише з певним колом обставин, що спричинили пропуск строку?»;
- «Чи повинен господарський суд у кожному випадку, з урахуванням конкретних обставин пропуску строку, оцінити доводи, що наведені на обґрунтування клопотання про відновлення строку в порядку частини першої статті 53 Господарського процесуального кодексу України та зробити мотивований висновок щодо поважності чи неповажності причин пропуску строку?»;
- «Чи має учасник господарського процесу, для кваліфікації причин пропуску встановленого законом процесуального строку поважними і відновлення пропущеного строку, обов'язково вживати заходів до усунення або послаблення негативного впливу обставин, які викликали пропущених процесуальних строків і вважаються поважними, та подавати господарському суду відповідні докази, що мають оцінюватися господарським судом за загальними правилами статті 43 ГПК?»;

Додатки (додані документи, у тому числі копії, засвідчені, на кожній сторінці, згідно п. 5.27 Національного стандарту України ДСТУ 4163-2003 "Уніфікована система організаційно-розпорядчої документації", затвердженого наказом Держспоживстандарту України № 55 від 07.04.2003 р., відміткою про засвідчення копії документа, яка (відмітка) складається зі слів "Згідно з оригіналом" або «Оригінал роздруківки», «Директор» або «Ліквідатор» Мороз Д.А., особистим підписом Мороза Д.А., дати засвідчення, з відтиском печаток: компанії «Vuldi (UK) Limited» (попередня назва: компанія «Vuldi Limited», наявність печатки юридичної особи не є обов'язковою і за законодавством Великої Британії і, вже, і за законодавством України - нещодавно ухваленим Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення порядку відкриття бізнесу» до законів України, зокрема, Господарського кодексу України, унормована відсутність обов'язку юридичної особи мати та застосовувати і своїй діяльності печатку), компанії «Vuldi Clothing Limited», підприємства "Валді-Україна": копії судових рішень, які роздруковані з Єдиного державного реєстру судових рішень, були роздруковані за інтернет посиланнями, наведеними в нижньому лівому чи верхньому правому куті кожної сторінки кожного судового рішення):

1. **Повноважний представник компанії "Vuldi (UK) Limited"**
(діє як представник органу управління – загальних зборів - на підставі адміністративного акту, рішення загальних зборів акціонерів компанії від 18.05.2000 року; а також як директор компанії, що підтверджується відповідними належним чином легалізованими та перекладеними документами, які додаються)
2. **Повноважний представник компанії «Vuldi Clothing Limited»**
(діє на підставі адміністративного акту – рішення загальних зборів акціонерів компанії від 21.04.1999 року, є в справі; а також як директор компанії, що підтверджується відповідними належним чином легалізованими та перекладеними документами, які додаються).
3. **Голова комісії з припинення (ліквідації) підприємства «Валді-Україна»**

31.07.2014

Д.Мороз

P.S. І на самий останок, вважаю, слід визначитись із тим, що саме розуміється у пункті 5 частини другої статті 42 Закону України «Про Конституційний Суд України».

Дійсно, вказаною нормою зазначеного Закону встановлено, що у конституційному зверненні зазначаються: дані щодо інших документів і матеріалів, на які посилаються суб'єкти права на конституційне звернення (копії цих документів і матеріалів додаються).

Проте:

- по-перше, ця вимога стосується саме документів та матеріалів, на які подавач конституційного звернення посилається на обґрунтування власне конституційного звернення (яке відповідно до вимог частини першої статті 42 Закону України «Про Конституційний Суд України» є письмовим клопотанням про необхідність офіційного тлумачення Конституції України та законів України), а не, наприклад, пояснень щодо права фізичної особи підписувати конституційне звернення від імені юридичної особи;
- по-друге, вказана вимога має стосуватися лише документів і матеріалів, на які **безпосередньо** посилається сам суб'єкт права на конституційне звернення, а не тих посилань, які містяться вже в тексті процитованих суб'єктом права на конституційне звернення документів та матеріалів, доступу до яких заявник, наприклад, взагалі може не мати: саме таке розуміння зазначеної норми пункту 5 частини другої статті 42 Закону «Про Конституційний Суд України» було підтверджено фізичній особі, яка є підписантом даного конституційного звернення, її під час офіційно запровадженню Конституційним Судом України за Інтернет посиланням <http://www.ccu.gov.ua/uk/publish/article/55662> телефонної консультації у КСУ 10.07.2014 року за телефоном 222 222 222;
- по-третє, вимога пункту 5 частини другої статті 42 Закону України «Про Конституційний Суд України» має бути застосована, як і будь яка правова норма, відповідно до правил конкуренції правових норм при вирішенні колізій між ними з урахуванням ієрархії цих правових норм, а також правила визначення дії норм у часі, просторі та за колом осіб, тобто з запобіганням незастосування закону, який підлягав застосуванню і має вищу юридичну силу. Так, наприклад, у всіх

процесуальних кодексах України є положення про те, що до позовних заяв, інших відповідних заяв, апеляційних чи касаційних скарг додаються докази сплати судового збору. В той же час, стаття 8 Закону України «Про судовий збір» у нормує випадки, коли учасники судового процесу звільняються або можуть бути звільнені від сплати судового збору – відтак, недодання доказів сплати судового збору, у певних випадках, не можуть бути перешкодою для прийняття поданих до суду заяв чи скарг. Цивільний кодекс України, який відповідно до його статті 4 є основним актом цивільного законодавства України, наприклад, прямо визначає (стаття 3), що загальними засадами цивільного законодавства є: *справедливість, добросовісність та розумність*. Отже, право особи на звернення особи до Конституційного Суду України не може і не повинно, переконаний, ставитися у залежність від суто суб'єктивного розуміння співробітниками Секретаріату КСУ, які не є особами, уповноваженими законом на здійснення конституційного судочинства, поняття «посилання» на ті чи інші документи та матеріали. Крім того, оскільки, як вже вказувалося, конституційне звернення – це письмове клопотання про необхідність офіційного тлумачення Конституції України та законів України, з підстав неоднозначного їх застосування судами України, то при вирішенні такого клопотання, що є очевидним, заявник має посилатися та додавати документи, які стверджують саме вказане неоднозначне застосування та порушення або можливість порушення внаслідок такого неоднозначного застосування прав та свобод заявника, саме про які йдеться у конкретному конституційному зверненні.

Додаток: роздруковка статті 42 Закону України «Про Конституційний Суд України», отримана за інтернет посиланням http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/422_96-вр/page - 1 двосторонній арк.

31.07.2014

Д.Мороз